

3/2018

WUORIKAUTISET

Pääpäivänkirjoitus

Oikein rapsakkaa sillisaamua vaan kaikille!

Vuosi alkaa pikkuhiljaa vetelemään viimeisiään ja raativuosi alkaa olla loppuillaan. En kuitenkaan aio hylätä aivan vielä ihanaa indesignia, vaan tehdä ainakin toivottavasti tämän lehden loppuun ja ensi vuonna saatan yllättää kaikki (mukaanlukien itseni) tekemällä vielä yhden lehden! Vuoteen on mahtunut kaikkennäköistä ja on tullut tehtyä vaikka mitä. Tiesittekö muuten, että sivun täyttäminen jollain turhalla löpinällä on todella vaikeaa ja pääkirjoituksen voisi tehdä huolella ja ajoissa, mutta savolaisena en oikein jaksa turhan aikaisin asioita aloittaa. Jos joku nyt on oikeasti jaksanut lukea tätä teksitä tänne asti niin lopeta jo ihmeessä ja siirry muihin juttuihin tai jatka tämän teksitin lukemista, eipä sillä ole oikeastaan mitään merkitystä. Tähän loppuun voisinkin vaikka taikoa tiivistelmän käydyistä ja skipatuista tenteistä!

Käydyt tentit: 3

Skipatut tentit: 3

Läpikäytyt tentit: 3

Johtopäätökset: Raativuosi vaikuttaa positiivisesti
käytyjen tenttien läpikäytyyn!

Kalle Pesonen
Päätoimittaja

Turhat löpinät
siksseen. Nauttikaa
silliksestä ja
NEVER STOP THE
MADNESS!

Sisällysluettelo

Pääpivänkirjoitus	2
Puhiksen pöhinät	4
Murata	5
Terveiset Hollannista	6
Rapujuhlat	11
Kasperin Kisat	14
ENGIIIIIII - JENGIIIIII	16
Testissä Lappeen Ranta	18
Kaalimato	23
Kiltatuotekatalogi	24
Silliksen puuhanurkka	25
Muistoja vuoden varrelta	26

Päätoimittaja:

Kalle Pesonen

Toimittajat:

Waltteri Leskinen

Salli Aikio

Lumi Ketola

Jenina Noki

Minna Vierimaa

Kiitokset:

Murata

Kaalimato

Iida Haavisto

Julkaisija:

Wuorikautiset
Vuorimieskilta ry
Kemistintie 1 D 2
02150 Espoo

Painettu:

Painokiila Oy

Puhiksen pöhinät

Syksy alkaa pikkuhiljaa hämärtymään ja vuosi 2018 alkaa olla nätiissä paketissa. Kuluneeseen vuoteen on mahtunut paljon hienoja ihmisiä, mielenkiintoisia asioita sekä ennen kaikkea mahtavia kokemuksia. Toivon, että vuosijuhla oli antoisa kokemus niille kaikille osallistujille, jotka olivat mukana juhlistamassa 71-vuotiasta Vuorimieskiltää.

Tämän vuoden teemana on selkeästi ollut ”perutaan sitsit”. Niin hauskalta kuin se kuulostaakin, on Vuorimieskiltä käymässä läpi murroksen tuulia. Viimeiset vuorifuksit ovat valmistuneet, ja killan täytyy vastata sekä muokkautua uusiin tilanteisiin sekä hyväksyä ympäristössä tapahtuvat muutokset. Uskon, että yhteistyö muiden yhdistysten kanssa, avoimuus sekä tapahtumien laadukkuus toimivat tulevaisuudessa lähtökohtana sekä ponnistuslautana tuleville vuosille.

Tämä vuosi on antanut ja opettanut sellaisia asioita, joita opitaan vain koulun ulkopuolella. Tärkeimmiksi taidoiksi mainittakoon, että miten toimia erilaisten ihmisten kanssa yhteistyössä ja miten hallita elämää juoksevien asioiden piirittämänä. Olen saanut olla myös erittäin ylpeä omista hallituslaisistani ja koen, että tämä vuosi on sellainen, jota en antaisi pois mistään hinnasta.

Atte Harrikari
Puheenjohtaja 2018

Join the Innovators in Electronics!

We are Murata. A globally leading manufacturer of electronics components and solutions. In Vantaa, Finland, we develop and manufacture MEMS sensors for automotive, healthcare and industrial applications. Our products are tiny, but they have a huge role in end use applications.

Now we are growing and expanding our MEMS Manufacturing in Finland. Join the Innovator in Electronics and reach new heights with us!

Check out our open positions right now or apply for summer jobs in January at www.muratamems.fi

Terveiset Hollannista!

Hei taas rakkaat vuorimiehet!

Terveiset täältä Alankomaiden Delftistä.

Tosiaan minua ei ole hetkeen näkynyt kiltahuoneella ryystämässä kahvia tai killan tapahtumissa. Välistä on jäänyt paljon hyviä tapahtumia kuten Rapujuhlat, Korkeakoulusitsit, Vuosijuhlat ja Sillis. Välillä on ollut ikävä sinne, mutta onneksi täällä tapahtuu paljon ja on tullut kerättyä paljon hyviä muistoja.

Saavuinkin tänne elokuun lopussa. Se oli jännittävää aikaa, saavuinkin tuntemattomaan, enkä tiennyt millainen murju minua odottaisi TU Delftin kampusalueella. Turhaan murehdin yhtään mistään, sillä täällä kaikki sujui erinomaisesti. Ensimmäiset kaksi viikkoa meni orientaatioviikon merkeissä, joka erosi aika lailla siitä, mitä se on Otaniemessä. Olutta ei juotu eikä bileitä ollut kuin vasta viimeisenä Closing Ceremony päivänä (siltoin siis vasta porukka oli krebaamassa). Oli se kyllä hauskaa, mutta olen satavarma, että muutama olut päivien mittaan olisi ollut hyvä jäänmurtaaja isossa ulkomaalaisista koostuvassa ryhmässä, jossa kukaan ei tunne toista entuudestaan. Välillä tuntui siltä, että maisteriopiskelijoi- ta pidettiin vanhuksina, jotka halusivat vain olla rauhassa, ryystämässä kahvia tai neulomassa sukkia. Hauskaa siis kuitenkin oli näiden parin viikon aikana.

Pian tämän jälkeen alkoivat kurssit ja nekin erosivat siitä mihin oli tottunut Otaniemessä. Luennot tuntuivat aktiivisimmilta ja luennoitsijat energisiltä, varmaan tuntui tältä, koska olen suomalainen. Kurssien suunnitellut työtunnit eivät tuntuneet riittävän vaadittuun työmäärään, ja tämän takia kirjastolla tai viereisessä lähikahvilassa tuli ja tulee vielä vietettyä paljon aikaa. Kurssit ovat tosi kiinnostavia, hyvin järjestettyjä ja niillä olen oppinut tosi paljon kaikkea uutta. Opinnot jatkuvat vielä aina joulun asti, jolloin palaan takaisin Suomeen.

Tulin Delftiin suorittamaan EMREC ohjelmaa joka toimii FEMin alaisen vaihto-ohjelmana. Samaan ohjelma kokonaisuuteen kuuluu EMMEP ja EMC. EMREC nimensä mukaan keskittyy kierrätykseen ja metallien ominaisuuksiin. Kokonaisuuteen kuuluu myös projektitöitä ja kursseja joiden avulla opitaan ymmärtämään taloudellista ja yhteiskunnallista näkökulmaa kierrätyksessä.

Sattumalta tänä syksynä järjestettiin myös FEMin vuosittainen tapaaminen Delftissä. Kokouksissa oli mukava nähdä tuttuja naamoja Suomesta, sekä tutustua uusiin ihmisiin ympäri maailmaa. Tämä on yksi parhaista puolista, miksi tähän ohjelmaan kannatti lähteä. FEM antaa mahdollisuuden verkostoitua kansainvälisten yritysten edustajien kanssa sekä kuulla heidän kokemuksistaan työelämässä.

Olen opiskelujen ohessa päässyt tutustumaan hollantilaiseen kulttuuriin ja matkustanut Euroopassa. Hollantilaiset ovat kovia pyöräilemään, syömään leipää ja uppoaistamaan kaikkea, sekä hyviä valmistamaan erilaisia oluita. Välillä on tullut kummeksuttua sitä, että porukka syö lounaaksi kokonaisen paketin leipää, ja mukana on tietenkin erilaisia levitteitä, kinkkuja sekä juustoja. Hollantilainen voisi syödä kolmen ruokalajin illallisen pelkällä leivällä. Se toimii niin alkupalana, pääruokana kuin jälkiruokana. Tutuksi ovat tulleet myös uppoaistettut herkut kuten Bitter ballens, Crockets, frigandel ja kapsalon. Näitä kannattaa kokeilla, jos ikinä eksyy tännepäin.

Kaiken tärkein asia täällä on pyörä. Pyörällä pääsee lähes kaikkialle vaivattomasti ja katukuvakin on suunniteltu niin, että pyörällä on helpompaa kulkea kuin jalan. Täällä olen päässyt kokemaan elämäni ensimmäisen pyöräruuhkan. Koska kaupungit ovat rakennettu kanaalien ympärille, saattaa sinne joskus päätyä vahingossa muutama pyörä. Joka vuosi Amsterdamissa ”kalastetaan” 12 000 kappaletta pyöriä kanaaleista. Ihan tajuton määrä. Pyörien päätyminen kanaaleihin ja niiden varastaminen on luonut yliopiston alueelle pyörien liisuus ja vuokrauspalveluita. Pyörän saa käyttöönsä 12e

kuukausimaksulla, joka kattaa pyörän huollon ja sen vakuutuksen. Eli jos pyörä menee rikki, saat uuden saman tien käyttöösi.

Matkustaminen on vaivatonta ja suht edullista Delftistä käsin. Junalla pääsee Lontooseen tai Pariisiin muutamassa tunnissa ja muutamalla kymmenellä eurolla. Pieni matkustelu nopeuttaa ajan kulkua vaihdossa ja tuo uusia kokemuksia. Eipä sitä oikeastaan muuten tulisi Suomesta käsin käytyä missään näin helposti. Flexibus kuljettaa noin 10e hinnalla Saksaan, Ranskaan tai Belgiaan. Belgiassa tuli käytyä Bruggessa, joka on pieni kaupunki pohjoisessa. Brugge vaikuttaa siltä, kuin se olisi jumittunut 1500-luvulle. Talot ja kadut ovat hyvin säilyneet ja siellä voi edelleen nähdä kuinka Brugge on joskus ollut hyvinkin rikas kapunkin. Siellä suosittelen kokeilemaan ilmaisia ohjattuja turistikerroksia ja maistamaan paikallista suklaata sekä oluita, jos sellaisista tykkää.

Jos ikinä tulee mahdollisuus päästä ISW Delftiin tai muuten vain käymään täällä, suosittelen suuresti. Porukka täällä on mahtavaa ja hyvin ystävällisiä. Olut on halpaa ja ruokaa on hyvää. Tarvitseeko sitä sen enempiä syitä tulla käymään.

Nauttikaa siellä Suomessa vuosijuhlista ja silliksestä, sekä muistakaa kiittää niiden järjestäjiä ja raatia.

Palailaan taas pian!

Glück auf!

Walteri

Ensimmäistä kertaa rapujuhlassa ja vielä Vuorimieskillan järjestämissä, pelkkää mahdollisuutta! Ilta alkoikin oikein veikeissä tunnelmissa litran kossupulloa pyödässä tuijotellessa ja miettien mitäköhän ilta tuo tullessaan. No, juhlat alkoivat ja kossu korkattiin, kossu loppui ja uusi ostettiin. Tätä jatkettiin kunnes baari oli juotu tyhjäksi. Ja syötiinhan tuolla myös muutama rapu! Vinkkinä vain sitten seuraaviin rapujuhliin, että rapujen avaus onnistuu paremmin mitä enemmän kossua on nauttinut.

Loppuillasta rapuja voi vetää vaikka kuorineen!

Tänä vuonna ravunsuolien määrä oli aivan huikea ja Atte pääsikin nauttimaan useampia ravunsuolishotteja. :D

Kilpailu vuoden ravun tittelistä oli todella kovaa, mutta loppuillasta valinta oli tehty. Vuoden rapua ei edes tarvinnut haastatella, koska materiaalia oli tarpeeksi ryhmäkeskusteluissa vuoden ravun kommelluksista illan ja yön aikana. Seuraavana aamuna menin Kasperin Kisoihin onnittelemaan vuoden rapua ja huomasin hänen olevan vielä oikein hilpeissä tunnelmissa. Eipä aikaakaan kun rapu oli karannut kauppaan hakemaan lavallisen olutta.

“Ravun vuosi, Aika heikko kuosi.”

-Vuoden Rapu

KASPERIN

NUKU POMMIIN

OLE DARRASSA

START

PUE SEKSİKÄS
KILPAILIJA-LIIVI
PÄÄLLESI

JUO X

SULATA METALLIA

PASKO PUHELIN

PORAAAAAAA

JUO KALJAA

KISAT

JUO KALJAA

MAALI

PUE SUKSET

PYSY RENKAIDEN
PÄÄLLÄ

OSU KORIIN

FINAALI

HAJOA PROSESSISUUNNITTELUKAAVIOIHIN

OLE DARRASSA

VASTAA KIPERIIN KYSYMYKSIIN

MAISTELE KIVIÄ

JUO KALJAA

ENGIIIIII - JENGIIII

Heipä hei Vuorimiehet ynnä muu silliskansa!

Lämpimät terveiset täältä Insinööri-tieteiden korkeakoulusta, jossa olen nyt opiskellut muutaman kuukauden. Olen sopeutunut hyvin elämään täällä ENGIN puolella. Ehkäpä suurimpana arjen muutoksena olen huomannut koulumatkani lyhentyneen, kun Teekkarikylästä ei tarvitse enää tulla kemma lafkalle saakka, vaan konelafka tai parhaissa tapauksissa raksa riittävät.

ENGiläiset ovat aivan mukavaa kansaa, ja olen välttynyt pahimmilta kulttuurishokeilta. Konetekniikan Sodexo-lounasravintola on lähes yhtä tunnelmallinen kuin Kasper aikoinaan. Rakennuksena konelafkalla on omat kiemuransa, mutta kyllä kemma lafka silti sokkeloisemmalta tuntuu.

Kotoisa olo sundeckillä.

Joillakin kursseilla on voinut huomata, että kemiaa aiheena pidetään hieman vieraana. Eräsken luennoitsija totesi, että endotermit reaktiot ovat kummallisia - miksi niitä edes on olemassa? Virtausdynamiikan kanssa täällä ei sen sijaan pelleillä, joten jos kaipaat elämääsi haastetta, pidät laadukkaasta opetuksesta ja ikävöit öisin ViRe-kurssia, suosittelten lämpimästi Fluid Dynamics -kurssia (MEC-E1020, 5 op).

Olen ollut tyytyväinen tähän elämänmuutokseen, mutta tämä ei toki ole kaikkien juttu. Muistuttaisin kuitenkin, että elämää eri korkeakouluissa voi kokeilla myös kevyemmin. Suurimmalle osalle tekniikan alan kursseista voit osallistua, kunhan vain esitietovaatimukset täyttyvät, ja moni BIZin ja ARTSinkin kurssi on nykyään avoin kaikille Aaltolaisille.

Eli ei muuta kuin silliskumppaa nassuun ja poikkitieteellistymään!

Lumi
ENG-kirjeenvaihtaja

Testissä Lappeen Ranta

Päätimme raadin lähes täyden naisedustuksen kanssa kohdata uhan ja lähteä rohkeana kokemaan Lappeen Rannan ihmeellisyyden. Lähdimme Minnan kanssa matkaan odottavin filiksini. Raadin keskuudessa oli spekulatiota, palaammeko edes elävänä takaisin? Mekään emme olleet siitä ehkä aivan varmoja.

Koitti 6.10. kun viitat päällä lähdimme seikkailemaan kohti Helsingin rautatieasemaa. Selvisimme junaan ajoissa, joten kaikki oli toistaiseksi hyvin. Siinä hetken toisillemme junassa juoruttuamme huomasimme, että edessämme istuin Tampereen MIKin edustajia, jotka olivat oletettavasti tulossa samaan paikkaan. Noh, toivottavasti juoromme eivät olleen liian kiinnostavia. (note to self, älä harjoita keskustelua kiinnostavista asioista julkisissa paikoissa)

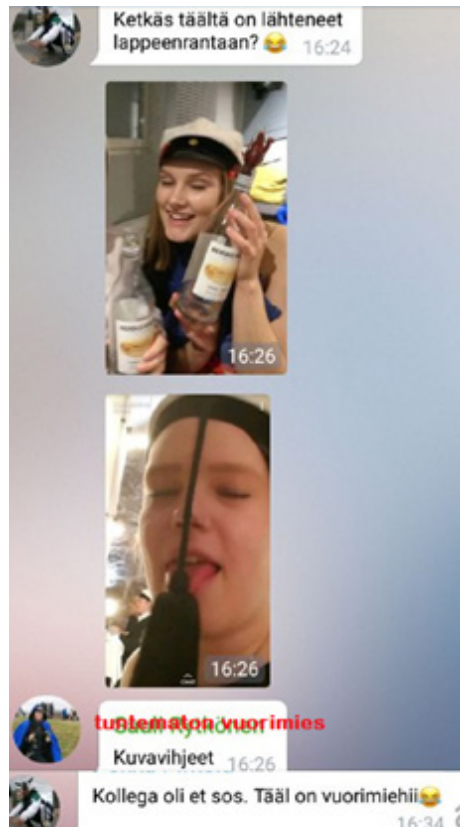
Uskomatonta mutta totta, VR:n vei meidät ajoissa perille. Myös PJK:n edustajat olivat samassa junassa ja lyöttäydyimme heidän kanssa yhteen metsästämään ruokaa. Ensimmäinen huomioni Rannasta oli se, että eihän siellä ollut edes suojatietä järkevissä paikoissa, mistä olisi päässyt kätevästi Mäkkäriin hankkimaan ruokaa. Onko se, että tien yli pääsee helposti liikaa vaadittu? Noh, ruuan luo päästiin onneksi pitkää kiertotietä pitkin ja se saapui eteeni pienistä kieliongelmistä huolimatta. (Lappeen RRannassa Mc Vegan tunnetaan siis ilmeisesti MÄK VEKANINA ihan vaan vinkkinä muille matkailijoille)

Mutkien kautta pääsimme perille Skinnarilaan. Onneksi meillä oli kaksi ”paikallista” (Minna ja Airi) mukana, niin bussimatalla sain kattavan esittelyn Lappeen Rannasta. Saavuttuamme niin sanotuille pelipaikoille kohtasimme toverimme, muut ulkkarit (sik, prose, mik ja pj_k <33), joiden kanssa meistä tuli seikkailun aikana tuhoryhmä. Oman nukkumapaikan lattialta varattuamme homma sitten niin sanotusti saattoi lähteä kohti kuuluisaa tuhatta.

Olen ehkä unohtanut kertoa, mutta koko matkan tarkoitus oli osallistua sisarkiltamme Ketekin ja random sähkökillan Sätkyn yhteisvuuille. Tuhoryhmämme saatiin juhlahuntoon, joten suuntasimme läpi Skinnarilan kohti kokkaripaikkaa. Matkalla yliopistorakennuksissa oli jotain hauskaa, mutten valitettavasti muista mikä.

Booli taisi maistua heti kokkarien alku sekunneista lähtien hyvin ja hetken aikaa juhlahumusta nautittuamme saimme kuulla paikalla olomme lähteneen leviämään viestimien kautta.

Eikö mahdollisesti huono julkisuuskin ole aina hyvää? Tärkein saavutuksemme kokkareilla kuitenkin oli, että saimme lahjanannossa viiiimeinkin annettua Ketekille raatiläsymme. Myös pääpäivähattu oli pidetty ja varmasti tarpeellinen lahja. (Näin jälkeinpäin asiaa pohdittuana, voi olla, että osa tuhoryhmän jäsenistä kokeili pääpäivähattua hieman liian pitkään, ainakin jos saavutettua pääpäiväindeksiä katsoo)

Juhlat juhliittiin ja hauskaa ja hulvatonta menoa oli! Juhlasta ehkä hieman haasteellista kertoa kovin paljoa enempää, koska niistä on jo vierähtänyt sen verran aikaa, että muisti on ehtinyt unohtamaan asioita. Jotain siellä syötiin ja juotiin, sitten tanssittiin, seikkailtiin ympäriympäri ja majapaikkaamme onneksi selvittiin takaisin johonkin aikaan.

Yhden sellaisen pienen vinkin (jonka huomasiin pääjuhlan aikaan) voisin antaa, että ei ehkä kannata päivittää killan instagram tiliä tukevassa humalassa, tai voi käydä kuten allekirjoittaneelle. Bongaa siis kuvasta X määrä virheitä.

vuorimieskillta Vuorimieskillan ja rakaan Puunjalostajakillan ihanat naiset endustamassa tänään Ketikin vujuilla Lappeenrannassa 🤪

Juhlia seurasi tottakai kaikkien rakastama seuraava aamu. Ja ai että. Voitteko kuvitella mitään ihanampaan kuin se että majapaikassa herätään klo 9. Ainakin ennenkokemattomia positiivisia ja negatiivisia tuntemuksia se herätti. Siellä kuin peippoiset konsaan pongahdimme pystyyn ja gambiinapullo alkoi kiertämään. Onneksi tvstä tuli muumeja niin tunnelma pysyi leppoisana. Jossain kohtaa ehkä nukahdimme

uudestaan ja klo 11 aloimme valmistautua sillikselle. Sillibussi nappasi kiltisti meidät mukaansa ja hirveä darrantäyteinen bussimatka alkoi. Kehoni ei vielä kukaan pysty ymmärtämään sitä, että sillikselle pitää mennä omien jalkojen sijasta bussilla. (kiittäkäämme siis että tänään olemme rantsulla) Onko mitään niin hirveää kuin bussi + darra? Jos ajomatka olisi jatkunut edes 10 sekuntia pidempään, norja olisi alkanut raikumaan bussissa, kiitos siis optimaalisesti suunnitellusta sillismatkan pituudesta. Onneksi tässäkin tilanteessa loppu hyvin kaikki hyvin.

Sillikseltä ei ole oikein kovin suurta kerrottavaa, aika perus sillis; aluksi yritetään monta tuntia selviytyä elämästä, sitten elämä muuttuu taas kivaksi, ehkä tulee pieni alamäki, mutta sitten alkaa suuri iloinen nousujohteinen ylämäki. Kyllä se elämä sieltä aina joskus voittoa, älkää huoliko! Yllättäen riemu alkoi siis suurentumaan, ja pian junan lähtöön oli enää tunti aikaa. Nopeasti vielä yhdet skumppapullot nassuun ja sitten kohti tuntematonta. Junaan selvittiin kuin selvittiinkin ajoissa ja saatiin kadoksissa ollut lammaskin mukaan joukkoihimme.

Junassa otimme suunnaksemme tottakai ravintolavaunun, seuraamme kuului tällä hetkellä enää sikin pojtsut ja pj:k:n ihanat naiset, sillä mikin ja prosen toverit oli pitänyt hyvästellä aiemmin. Junamatka oli elämäni nopein ja ravintolavaunussa oli mitä ihanin henkilökunta! Jannesta tuli uusi lempparini, toivottavasti osuu myös teidän junamatkoille. Janne taikoi meille kahdesti junan valikoimasta lärvilautaset. Siinä meni kyllä junamatka leppoisasti! Teleporttauksen myötä Otaniemeen saavuttiin onnistuneesti, onnellisina, väsyneinä ja ehkä hieman hilpeinä.

Lyhyesti vielä loppukommentteja reissusta. Ulkopaikkakunnan vujuilla muiden muualta tulleiden vieraiden kanssa syntyy mieletön yhteishenki ja -meno! Suurkiitos siis kaikille mukana olleille huipusta reissusta oli aivan mahtavan hauska ja unohtumaton reissu, olitte huippuja (tästähän tuli sitten perinne ;)) Suosittelen kaikkia lähtemään muuallekin kuin Otaniemeen vujuilemaan, sitä ette todellakaan tule katumaan!

Muistakaa pitää Vuorimieskillan lippu korkealla myös muulla kuin tutussa Otaniemessä <3 Tämä tarina oli vain yksi esimerkki siitä, miten sen voi suorittaa, tyyli ja suoritustapa vapaa, joten ei muuta kuin hyvää matkaa ja tuokaa hyviä muistoja takaisin!

(Valitettavasti kaikkia matkan yksityiskohtia ei voitu vuotaa julkisuuteen suojeleksemme ihmisten mainetta, kunniaa ja mammonaa sekä lasten korvia ja äidin ylpeyttä lapsestaan)

Kiitos ja anteeksi Ketek. Kiitos Lappeen Ranta, että kohtelit hyvin. Erityiskiiotokset Minna, Teija, Airi, Ertsi, Janne, Tomi, Mika, Valteri, Elli ja Ketekin housti Iita <3

kaalimato.com

**“Jotta sillis olisi
nautinnollisempaa”**

Kiltatuotekatalogi

Vuorimieskillan pinssi - 15€

Vuorimieskillan haalarimerkit - 2,5€

Taskumatti - 10€

(Saatavana sekä uutta että vanhaa mallia)

Aurinkolasit - 5€

Sikashaker - 7€

Juomapullo - 5€

Sikamatti - 5€

Rosterimuki - 2€

Silliksen puuhanurkka:

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

Muistoja vuoden varrelta

